

(1939-)

RIDVAN (ERDOĞAN) UTANGAÇ

Bursa'nın Aksu Köyünde Rıdvan ağabeyin evindeyiz. Aksu Köyü yeşilliği ve bol suları ile bizi hayran bıraktı. Buna bir de Rıdvan Ağabeyimizin cömertçe ikramları eklenince... Erdoğan ağabeyin nüfustaki ismini Hz. Üstad Rıdvan olarak değiştirmiş. Kendisi Rıdvan ismini tercih ederim dedi. Biz de, Üstad'ımızın ve onun tercihinine uyduk elbette.

Rıdvan Ağabey Risale-i Nur'u Fırıncı Ağabey vasıtası ile çocukken 1951 senesinde tanımış, Emirdağlı merhum Ahmed Urfalı Ağabeyin yardımıyla da Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etmiş. Altmış küsur senedir hiç fütür getirmeden Bursa hizmetlerinin sevdalısı olarak devam ediyor Rıdvan Ağabey.

Hz. Üstad'ın "Bursa Osmanlı'nın başşehriydi. Osmanlı çok hizmetler yaptı Bursa'da. Onun için Bursa'nın bizim yanımızda hususi bir yeri var" sözlerini nakleden Rıdvan Ağabeyimiz; Üstad'ımızın Bursa'ya hususi alakası olduğunu bilhassa hatırlattı bize.

Rıdvan Utangaç Anlatıyor:

Bursa'nın Aksu Köyünde 1939 yılında doğmuşum. Köyümüz meyveciliği ile ünlüdür. Ben meslek olarak çiftçilik, meyvecilik yaptım. Hem üretimini, hem alım satımını yaptım. 1948'de Aksu Köyünden Bursa'ya taşındık, yerleştik. O zamanlar Bursa'da otursak da yazları yine hep köye gelirdik. 1984'de tekrar köye geri döndüm.

RİSALE-İ NUR'U FIRINCI AĞABEYLE TANIDIM

1951 senesinde ilkokulu yeni bitirdiğimde Mehmed Fırıncı Ağabeyle tanıştım ben. O sırada bir hoca efendiden Kur'an'ı öğrenmeye çalışıyordum. Fırıncı Ağabey Bursa'da merhum Yaşar Şahin Ağabeyi ziyaret ederdi. Bir gün Fırıncı Ağabeyi, Yaşar Ağabeyin yanında görünce "Bu ağabey kim?" diye sordum. "O, Bediüzzaman Hazretlerinin talebesidir" dedi Yaşar Ağabey. "Bediüzzaman Hazretleri kimdir?" dedim. "Bediüzzaman Hazretleri, bu asırda Peygamberimizin vekilidir" dedi. On iki yaşındaydım daha. Yaşar Ağabey benim anlayabileceğim şekilde bana anlatıyordu.

Tanışmamızdan bir sene sonra 1952 senesinde Fırıncı Ağabey yine geldi Bursa'ya. "Ağabey o kitaplardan bana da getirir misin?" dedim. "Getirim kardeşim" dedi. Ve bana yeni harflerle daktilo ile yazılıp teksir edilmiş İkinci Şua, Mu'cizat-ı Ahmediyye ve Küçük Sözler'i getirdi. Bundan sonra Fırıncı Ağabey memleketi İnegöl'e gelip gittikçe bana hep uğramaya başladı. Yeni kitaplar getiriyordu.

1955 senesinde Bursa'da Ali Çakmak ağabeyle tanıştım. Çarşamba günleri bizim evimizde ders yapılıyordu. Bu dersler beş-altı sene devam etti. Babamın adı Ali Osman, annemin adı Fatma idi. Onlar çok müspettiler ve Üstad'ı çok seviyorlardı. Bursa'da o tarihlerde en başta Ali Çakmak Ağabey, Erdoğan Ulutepe, Arif İpek dokudan, Sami Pala, Çeşmeci Hüseyin, İsmail Doyuk ağabeyler vardı. Birkaç kere karakolluk olduk. Bir Çarşamba bizim evde ders oluyordu. Kitapları, şu gördüğünüz kitapları polisler müsadere ettiler. Jip'e doldurup bizi de karakola götürdüler. Hâkim men-i muhakeme -takipsizlik- kararı vererek bizi serbest bıraktı.

Ben bu kitapları pür dikkat okurken, bu Bediüzzaman Hazretlerini görmek lazım diye içime bir ateş düştü.

BENİ ÜSTADIMIZLA TANIŞTIRAN EMİRDAĞLI AHMET URFALI OLDU

Beni Üstadımızla tanıştıran Emirdağlı Ahmet Urfalı ağabey oldu. Bunun hikâyesi şöyle:

Sene 1955. Biz Bursa'da "Hâlde" meyve kabzımallığı yapıyoruz. Emirdağ'dan Ahmed Urfalı ağabey Bursa'ya meyve işi için gelmiş. Bir kamyon ayva, elma almak istiyordu. Yardımcı olmamız için bizim ismimizi vermişler. Babama "Abi ben bir kamyon ayva, elma istiyorum" dedi. Bir ara "Abi sen nerelisin?" dedim. "Ben Emirdağlıyım" dedi. "Bir dakika" dedim. "Orada bir Bediüzzaman Hazretleri varmış, beni ona götürüp elini öptürürsen senin meyvelerini hemen hazırlarım" dedim. "Tamam" dedi. Onun işini gördük, gönderdik biz. Aradan bir zaman geçti.

17 Kasım 1958 tarihinde bir telefon geldi. Günlerden Pazartesi. "Kardeşim hemen gel. Üstadımız Emirdağ'a geldi, seni inşallah Üstad'ımızla tanıştıracam, elini öptüreceğim" dedi. Babam cebime 200 lira para koydu, o zaman için çok para. İki buçuk lira verdim, Eskişehir'e gittim. Oradan da bir buçuk lira verdim Emirdağ'a geçtim. Emirdağ'ına gece saat 01 sıralarında indim. Hemen garajın yanında otel vardı, gece Ahmed Ağabeyi rahatsız etmemek için bu otele gittim. Abdest aldım, namaz kıldım, dua edip yattım. Ama benim gözüme hiç uyku girmedi. Sabah ezanıyla uyandım, koşarak camiye gittim. Namazdan sonra biraz geri kaldım ben. İmam geldi yanıma, "Kardeşim sen hoş geldin, Üstadı ziyarete mi geldin?" dedi. "Evet abi Üstadı ziyarete geldim" dedim. "Benim ismim Mustafa Acet. Seni şimdi Çalışkan'ların dükkânına götüreceğim, oradan Ahmed Ağabeyin evine, oradan da Üstada gideriz" dedi. Çalışkanlar'ın dükkânında Osman ve Mehmet Çalışkan amcalarla tanıştım. Bana bir çay içirdiler.

O arada Ceylan abi geldi babasının yanına. Mehmet amca, oğlu Ceylan'a "Bu kardeşimiz üstadı ziyaret etmek için gelmiş" dedi. Ceylan Ağabey "Peki ama biz şimdi Üstad'la Isparta'ya gideceğiz baba" dedi. Sonra Ceylan Ağabey bana "Sen koşu koşu Ahmed Urfalı Ağabeyin kapısına git, orada bekle. Üstad'ımız giderken Ahmed ağabeyin küçük çocukları var; mutlaka onları görmek ister, onlar sever, okşar öyle gider" dedi. Her seferinde böyle yaparmış Üstad. Sabah saat yedi gibiydi. Koşu koşu gittim Ahmed ağabeyin evine, çocuklar küçüktü daha. Hatta Üstad Ahmed Ağabeyin büyük kızı Elveda'ya her ay bir lira tayinat veriyormuş. Elfidan halen hayattadır. İkinci kızının adı Nuriye, büyük oğlu Hamdi, ortanca oğlu Yusuf, en küçük oğlu da Said'tir. Said o zaman daha yeni yürümeye başlamıştı.

ÜSTADIN BURSA'YA OLAN ALAKASI

Ahmed Urfalı Ağabeyin evinin önünde Üstad'ı bekliyorum. Saat sekize on kala o kahverengi araba karşıdan gözüktü, yavaş yavaş geldi Ahmed Ağabeyi kapısının önünde durdu. Hemen Ceylan Ağabey indi. Önde Bayram Ağabey, arkada Üstad'ın yanında Zübeyir Ağabey vardı. Zübeyir Ağabey arabanın sağ kapısını açtı, Üstad'ımızın kolundan tuttu, arabadan indirdi.

Ben, çocuklar gelmeden hemen gideyim eline yapışayım dedim içimden. Hemen gittim, elini öptüm yapıştım. Üstad hiç elini bırakmadı benden. Sol eliyle de durmadan sırtımı okşuyordu. "Kardeşim sen nereden geldin?" dedi. "Bursa'dan geldim efendim" dedim. "Bursa'daki ağabeylerin hepsinin selamlarını, hürmetlerini getirdim" dedim. "Maşallah, maşallah... Bursa'ya selam ediyorum. Bursa'ya gelemedim ama Bursa'ya öyle bir muhabbetim var ki tarif edemem. Bursa Osmanlı'nın başşehriydi. Osmanlı çok hizmetler yaptı Bursa'da. Onun için Bursa'nın bizim yanımızda hususi bir yeri var" dedi. Sonra "Kardeşim Risale-i Nur okuyor musun?" dedi. "Okuyorum efendim" dedim. "Risale-i Nur'u çok okuyun, başkalarına da okutun inşallah" dedi. Sonra "Şimdi bu ağabeylerini görüyor musun?" dedi. "Görüyorum efendim" dedim. "Aynı bunlar gibi seni de talebeliğe kabul ediyorum" dedi.

Üstad "Evladım senin ismin ne?" dedi. "Erdoğan efendim" dedim. "Ben senin ismini değiştirsem olur mu?" dedi. "Olur, Efendim" dedim. "Senin ismin inşallah bundan sonra Rıdvan olsun" dedi. "Peki, efendim" dedim. "Bursa'daki ağabeylerine, kardeşlerine çok selam söyle" dedi. Böyle on dakika kadar üstadımızla konuşmamız oldu. O günlerden beri hizmetlere gidip gelmeye devam ediyoruz, elhamdülillah.

ÜSTADIN VEFATINI HÜR ADAM GAZETESİNDEN ÖĞRENDİK

1959-60 senelerinde Amasya'da askerdim. Üstadımızın vefatında askerdim. Amasya'da Nedim Gürbüz, Şerafeddin Kartal ağabeyler vardı. Yakın bölükteyiz onlarla, beraber dersler yapıyorduk. Nedim Orhan şimdi bir üniversitede hocadır. Amasya'da 1960 yılında Ramazan'dan on gün önce Tugay Camisi açıldı. Açılışa rahmetli Ragıp Gümüspala geldi. Ramazan ayına girdik, teravih kılacağız, fakat kıldıracak hoca yok. 600-700 kişi vardı teravih için. "Bismillahirrahmanirrahim. Allah'ım beni mahcup etme. Bu kardeşlerime inşallah bu namazı kıldırırım" dedim. Ve o camide ilk teravih namazını kıldırılmış olduk. Konya Ereğli'den Veysel Akçı diye bir kardeşimiz vardı, o hafızmış meğer. Utandığından çıkmamış. Nedim Orhan Ağabeye söyledim. O da kumandana söyledi. Veysel o camide vazifeli oldu, artık işi ona bıraktım.

25 Mart 1960'da Üstadımızın vefat haberi geldi, iki gün sonra geldi haber bize. Sinan Omur'un haftalık çıkardığı Hür Adam Gazetesi geldi, ondan okuduk biz. "İslam'ın Büyük Kaybı" başlığı ile Üstadımızı anlatıyordu. Beraberce ağlaştık, hüzünleştik. Benim askerden terhisim 28 Mayıs'tı. Binbaşı Cahit Batu vardı, o da Risale-i Nur'la alakadardı. Terhisime üç gün kala 25 Mayıs'ta, Cahit Binbaşı bana "Kardeşim sen git" dedi.

Ankara'ya geldim. Ankara Ulus'ta Murat Lokantasının üstünde dersane vardı, oraya gittim. Rahmetli Bayram Yüksel ve Said Özdemir ağabeylerle görüşüm. İhtilal'a iki gün vardı. Bayram ağabey "Kardeşim sen bu gece burada kal, sabahleyin erkenden Bursa'ya git" dedi. Demek ki onlar bir şeyler biliyorlarmış. 26 Mayıs'ta Eskişehir'e geldim; bayraklar asılmış, halk Menderes'i bekliyordu. 27 Mayıs'ta Bursa'ya evimize geldim. Sabahleyin ihtilal oldu.

Daha sonraları ağabeylerle sıkı irtibatlarımız oldu. Bilhassa Zübeyir Ağabeyle Süleymaniye 46 numarada çok görüşmemiz oldu. Bir gün bana "Bak kardeşim Risale-i Nur'u günde bir sayfa okusan da olur, ama elli sayfa okumak lazım. Hem Risale- Nur'da ne yazıyorsa aynısını, tek bir satırını bile değiştirmeden okumak lazım" dedi.